

פרקליט ארווין שימרון

מיכאל צור

פרקליט אמנון גולדנברג

בכתב־האישום נאמר שצור קיבל שוחד מהגרמנים - עכשיו

מסתבר כי הוא קיבל תשלומים מוזרים גם מהברון רוטשילד

מי שיחתך את צור?

טובות אלו שנתן צור לברון, על חשבון החברה ליש"א ראל נראות, לכאורה, כסחם רכונת־לב כלפי רוטשילד. תביעה מישפטית העומדת להיות מוגשת בימים הקרובים עדידי מיכאל צור נגד הברון אדמונד דה־רוטשילד, עשויה להציג הסדרים אלה כקנוניה של הכנה־להכללי והיושבי־ראש, לחיבת החברה עד חשבון שאר בעלי־מניותיה.

מאת מיכאל צור, כמנהל כללי של החברה לישראל, ובו ניתן היתר לברון לא לשלם תמורת המניות, כל עוד החברה לישראל אינה זקוקה לכסף. עוד טוען גולדנברג, כי הברון לא קנה את מניותיו במיסגרת ההגפקה הכללית של התשקיף האמור, אלא בהגפקה מיוחדת, ולכן אין כללי התשקיף חלים עליו. טענות אלו מוזרות ביותר.

האם קיבל הברון דה־רוטשילד הנחות מיוחדות מאת מיכאל צור, בשעה שצור קיבל ממנו תשלומים עבור עצות כלכליות שלא ייעץ? האם כצד סבך היחסים המוזרים בין צור והקבוצה הגרמנית, שרוטשילד מתריע עליהם, קיים סבך של יחסים מוזרים לא־יחפות בין צור לבין רוטשילד עצמו?

קנוניה לחליבה?

ב־דצמבר 1974 שלח עורכי־הדין של מיכאל צור, ארי ווין שאול שימרון (אש"ש) מיכתב אל חברת ישרופ של הברון בז'נבה. במיכתב מזכיר שימרון כי בשעתו נחתם הסכם בין הברון וחברת ישרופ, לבין מיכאל צור. לפי ההסכם היה על צור לשמש יועץ כספי לברון ולעסקיו, ותמורת זאת ישלמו לו הברון וישרופ סכום קבוע של 25 אלף דולר לשנה. משך ההסכם הוא חמש שנים, והסכום ישולם גם אם הברון לא יפנה אל צור בכל שאלה שהיא. הסכום ישולם תמורת נכונותו של צור, שהוא המנהל הכללי של החברה לישראל, ליעץ לברון בעסקיו הפרטיים (!) הברון הוא, כזכור, היושבי־ראש של החברה לישראל. שימרון תבע, אס"כ, 25 אלף דולר לחמש שנים, משנת 1971/72 ואילך ובסך־הכל 125 אלף דולר. מיכתב רשמי של "ישרופ" הודיע לשימרון כי צור לא עשה דבר כדי ליעץ לברון, ולכן גם לא מגיע לו דבר; בנוסף, הודיעו לו על ביטול החוזה.

ראשית, היה על החברה לדווח מייד על כל עסקה שבה נמכרו מניות. אם אומנם קנה הברון מניות ב־4 מיליון דולר בהגפקה מיוחדת, היה צורך לדווח על כך בתשקיפים של החברה לאחר־מכן. מה שברור הוא כי היתה חובה לדווח לבעלי־המניות על היתר המיוחד שנתן מיכאל צור לברון, שלא לשלם במועד, כפי ששילמו אחרים תמורת מניותיו.

חובת דיווח זו היא אבסולוטית בארצות־הברית, ואי־מילוייה הוא עבירה פלילית חמורה ביותר, שכן היתר כזה מעיד על קנוניה בין מנהל בחברה, שהוא נאמן לכלל בעלי־המניות, לבין יושבי־ראש מועצת־המנהלים.

אגב, שאלה מעניינת היא אם דיווח הברון על המניות שקנה בחודש האחרון. החברה של הברון, ישרופ, קנתה

הכרת חוק?

ב־יום הרביעי שעבר שלח עורכי־הדין אמנון גולדנברג, ברג, המייצג את הברון אדמונד דה־רוטשילד ואת החברה לישראל בישראל, מיכתב מנומק אל יושבי־ראש הרשות־לניירות־ערך, יצחק טאוב. המיכתב היה תשובה לשאלת טאוב על פירסום בהעולם הזה, לפיו לא קיים רוטשילד את כללי התשקיף שהוצא למכירת מניות החברה לישראל, לא שילם תמורת המניות שלו, שערךן ארבעה מיליון דולר, את התמורה הדרושה בזמן הדרוש.

כאשר הונפקו המניות, נקבע בתשקיף כי על הרוכשים להסגיד — עם ההחלטה — 25% ממחיר המניות, ואת היתר יש לשלם בשלושה תשלומים שווים תוך תישעה חודשים. מה שהתברר לגבי מניות הברון הוא כי שילם עם ההחלטה רק 10% במומון, ואת היתר תוך שנתיים. דבר זה הוא הפרה ברורה של חוקי ניירות־הערך בישראל ובארצות־הברית, וכך גם קבעה הוותיקת מישפטית שהוזמנה בישראל.

אמנון גולדנברג נקרא לחלק את הברון. בדרך־כלל מטפל בקישורי החברה לישראל והרשות־לניירות־ערך עורכי־הדין אליהו לחובסקי, שנתמנה בשעתו — יחד עם השר גידעון האונגר — כעורכי־הדין של החברה. אולם הברון עושה בחברה לישראל כבתוך שלו, ממנה את רואי־החשבון הפרטיים שלו כרואי־החשבון של החברה, וכך גם נהג לגבי עורכי־הדין. אמנון גולדנברג, מבכירי המיש"א סטנים בישראל, הוא הנציג בישראל של עורכי־הדין האמריקאי ג'ורג' שפירא, פרקליטו של רוטשילד. על שפירא הטיל הברון את המשימה לחלצו מסכנה של תביעות מישפטיות ביגלל המאונים והתשקיפים הכוזבים, שפירסמה החברה לישראל בתקופת מיכאל צור, ואשר הברון אחראי להם כיושבי־ראש החברה.

שפירא יעץ לו כי דרך הטובה ביותר היא לטעון כי מיכאל צור רימה אותו ואת השאר, וכי הוא עבריון פלילי. לשם כך היה צורך להגיש תלונות נגד צור בישראל, ונגד רוזנבאום בשווייץ, ולהתנגד לכל הסדר שיציל את הבנק של רוזנבאום.

שכן, אילו נתן הברון יד להצלת הבנק, יכלו לטעון כי הוא שותף לקנוניה. כדי ששמו יישאר נקי, היה עליו ללכת עד הסוף נגד רוזנבאום והבנק שלו. עתה החליף אמנון גולדנברג את לחובסקי, החל מטפל בענייני הברון, שאיימו להסתכן ביגלל עסקות העבר עם מיכאל צור. בהתאם לדיווח ראשון, טוען המיכתב ששיגר אמר נון גולדנברג לרשות־לניירות־ערך, כי בידי הברון מיכתב

ואת

יגאל לביב

בחברה לישראל במיליון דולר חבילת־מניות, שהיו בידי קבוצת בנק דיסקונט. הברון שילם תמורת המניות חלק במומון, וחלק החליף במניות של ישרופ. עיסקה זו מחזקת את הדעה כי הברון רוצה להשתלט על החברה לישראל, שכן עתה יש בידי מניות בחמישה מיליון דולר. המיכתב ששיגר אמנון גולדנברג אינו כולל, כפי שנמסר, הסברים לשאלת הדרי המישרד של החברה לישראל, שאותם העמיד צור לרשות עיסקי הברון, בלי תמורה הולמת. החברה לישראל החזיקה במחצית קומה שלמה, הקומה ה־36 במידגל שלוש בתל־אביב, ומסרה כרבע משטחיה לעיסקי הברון.

כפי שנמסר לבעלי־המניות של "החברה לישראל" לא הקפיד מיכאל צור לתבוע מן הברון את התמורה להשכרת המשרדים. הברון גם לא נחפו לשלם.

קשה מאד לדעת אם החברה לישראל מסבירה הסדרים אלה במאונים שהמציאה בימים אלה לרשות־לניירות־ערך, בפיגור של ארבעה חודשים. בשעתו התחייבה החברה לישראל להמציא לרשות מאונים נכונים לסוף ספטמבר 1974, והיה עליה לעשות זאת בינואר 1975. משום־מה נעשה הדבר רק עתה. אולם משתהיעו המאונים בשבוע שעבר למישרדי הרשות לניירות־ערך, התגלה כי הסדרים בהם הערות וחוות־הדעת של רואי־החשבון של החברה. הרשות־לניירות־ערך שבה ופנתה לחברה לישראל וביקשה את הערות וחוות־הדעת רואי־החשבון, והובטח לה כי תקבלן. כאשר תקבל אותן, ניתן יהיה להיווכח אם מעירים רואי־החשבון גם על ההסדרים הכספיים שבין החברה לברון, שהוא בעל עניין בה במשמעות החוק.

שימרון נועץ בצור, והשיב במיכתב ארוך ונומק טענות. כי: ראשית ישרופ אינה יכולה לבטל את החוזה; שנית, אין זה נכון שהברון לא נעזר בעצתו של צור. הנה, למשל, כאשר רצה הברון לרכוש שטח־קרקע בקלן, היה זה מיכאל צור אשר נכח שם מטעמו ויעץ לו מה לקנות וכמה לשלם. נכון כי העיסקה לא יצאה לבסוף אל הפועל, אבל צור שימש יועץ בבדיקתה. עיסקה שנייה, שיצאה אל הפועל, היתה במונטה קרלו שבמדינת מונקו. כאן שימש צור יועץ להקמת חברה משותפת בין הברון לקבוצת ריגר, שהיא גם בעלת־המניות הגדולה בחברה לישראל (השקיעה בה למעלה מ־50 מיליון דולר), ובין אנשי־העסקים ממינכן יוסף דומברגר ולורנץ צדרבאום, שאף הם בעלי־מניות בחברה לישראל. כל הגורמים הללו יחד הקימו חברה הבונה עתה במונקו שכונת־מגורים ענקית בת מאות יחידות דיור, ומרכז מיסחרי ענק. בהיקף כולל של למעלה מ־100 מיליון דולר.

עיסקה זו, טוען שימרון, יצאה לפועל ביעוצו של צור, ולכן אין להכחשתה של ישרופ על מה לסמוך. צור לא יחס לתבוע את הכסף מן הברון. ראשית לטענתו נותר חסר־כל, ופרט לדירת־המגורים בירושלם לים וחשבונית־סכונ של אשתו, אין לו כל אמצעים כספיים. מהיגם שעל שבונו בבנק פופולרי בשווייץ הוטל לאחור רונה עיקול, ונראה כי המעללת היא החברה לישראל. כאשר הברון נדחם נגדו ככל דוחקו לפי נה, מאיים על הכנסתה של אשתו ועל דירת מגוריה, לא יחס צור לצאת נגד רוטשילד ב־תביעה שבמנחה לסכנו בקנוניה מבאישה.